

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 14/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 96

Nếu có người đọc và thực hành Tam Tạng Kinh điển thì đó mới là bảo tàng vô giá. Nếu không có người đọc và thực hành thì Tam Tạng Kinh Điển cũng chỉ lợi ích cho mỗi xông, một giấy ăn, chẳng giúp ích gì hơn cho chúng sanh. Chúng ta nghe lời nói thống thiết này của Hòa Thượng mà lòng quặn đau.

Hòa Thượng nói con người giác ngộ phải luôn tỉnh thức nhận ra được sai lầm để cải đổi. Nếu mê mờ chìm đắm ở trong dục vọng thì không có cách gì tỉnh thức. Chúng tôi thường nói rằng: “*Không nên cho mình có cơ hội*” tiếp cận ngũ dục vì khi chúng ta có cơ hội gần thứ gì thì thứ đó sẽ mê hoặc chúng ta.

Chúng ta thử quán chiếu xem, khi nói đến tài, số lượng ít không làm chúng ta động tâm nhưng số lượng nhiều thì sao? Người không có công phu thì chỉ 5-10 triệu đồng là động tâm rồi. Với người có công phu một chút thì sẽ ra sao nếu vua trời Đế Thích nhường cho họ nửa cung trời và nói rằng không cần thiết phải vãng sanh cứ ở lại cung trời này?

Hiện tại có rất nhiều người nhõn nhõ trong tu hành, nên sự cám dỗ của năm dục sáu trần sẽ len lỏi trong tâm và dần dần chúng sẽ chiếm thế thượng phong, sẽ sai khiến chúng ta chạy theo chúng. Sự cám dỗ đó rất mạnh mẽ nên chúng ta không nên chủ quan ngỡ rằng mình đã có công phu, có quá trình tu tập. Đó là sai lầm. Bao giờ chúng ta thật sự vãng sanh Cực Lạc rồi, chúng ta mới hoàn toàn an ổn, còn ở trong cõi Ta Bà đầy cám dỗ này thì không an toàn.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta học Phật thì cố gắng cải đổi, tự làm mới chính mình và phải làm ra được tấm gương của người học Phật cho chúng sanh. Người xưa gọi là nhân thiên nhân mục (cặp mắt của trời người)***”. Trong những năm gần đây, rất nhiều người không làm ra tấm gương mà còn làm hoen ố Phật pháp, làm cho người ta mất niềm tin. Mỗi lần nhận được thông tin gây ảnh hưởng đến tín tâm của chúng sanh đối với Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng tôi lại càng muốn mau mau rời bỏ thế gian này.

Mọi sự tu hành cải đổi của chúng ta là cặp mắt của trời người. Nếu một người không có đôi mắt, họ sống trong tối tăm mù mịt thì sẽ khổ vô cùng. Người học Phật là cặp mắt của trời người nên quan trọng đến nhường nào. Chẳng những hành động tạo tác hàng ngày mà ngay đến khởi tâm động niệm của chúng ta tuy rằng người bình

thường không nhìn thấy nhưng thiên nhân, quỷ thần ở các tầng không gian khác đều nhìn thấy. Cho nên phải hết sức cẩn trọng.

Ngày ngày chúng ta cẩn trọng từ những khởi tâm động niệm của chính mình. Hòa Thượng nói làm được như vậy thì chúng ta đã tu đại phước báu, đã làm ra tấm gương. Nếu chúng ta ngày ngày khởi lên các ý niệm dưng mãnh tinh tấn sẽ khiến chúng sanh các tầng không gian khác nể phục, ngược lại, lười biếng, phóng túng sẽ khiến họ nhìn chúng ta một cách chán ghét.

Trong phim Du Tịnh Ý Công gặp Táo thần, Táo thần trách Du Tịnh Ý Công rằng: *“Ngay khởi tâm của ông chưa trừng phạt ông là may lắm rồi, ở đó mà ông còn oán trời trách người. Việc thiện bảo người ta làm mà chính mình chỉ hùa theo không tích cực mà làm”*. Cho nên chúng tôi từng nói với các huynh đệ trong Hệ Thống rằng phải nhớ câu nói này, phải thật làm chứ không nên ỡm ờ, làm cho ra vẻ còn trong tâm thì lười biếng.

Từ trải nghiệm của bản thân và được nghe nhiều tâm sự của mọi người nên không mấy khi chúng tôi ngạc nhiên khi bắt gặp trong cuộc sống này những câu chuyện mà người khác không thể tin là có thể xảy ra. Chúng tôi thấy những sự việc đó là bình thường vì con người vốn dĩ bị dục vọng chi phối. Chỉ cần một khoảnh khắc hay một giây nào đó không phản tỉnh là bị tập khí không chế, làm chủ chúng ta ngay.

Khi Hòa Thượng vãng sanh, chúng tôi không khóc vì Ngài chân thật là đôi mắt của trời người, không một tỳ vết, trọn vẹn một cuộc đời hy sinh phụng hiến, là một tấm gương để lại cho vạn đời sau. Vậy chúng ta nên vui hay nên buồn? Đành rằng thấy được cái thấy như vậy nhưng chúng sanh vẫn cảm thấy như bị cô đơn, hụt hẫng trước sự ra đi của Ngài.

Hòa Thượng khuyên người học Phật phải cố gắng sửa đổi để tốt cho mình và làm gương cho chúng sanh. Chúng ta chỉ mong mình có thể sống trọn vẹn một kiếp người hy sinh phụng hiến, đến khi ra đi sẽ để lại cho đời một tấm gương phấn đấu nỗ lực chứ chưa dám nói đến việc tu hành đắc đạo, tự tại vãng sanh lưu xá lợi. Muốn vậy, hằng ngày phải kiểm soát khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật của mình thì mới có kết quả như mong đợi.

Hòa Thượng nói trong thời kỳ Mật Pháp việc làm ra tấm gương chính là cách bố thí pháp tích cực nhất. Nếu không làm ra tấm gương mà chỉ nói tràn môi thì chẳng ích gì. Người niệm Phật thì làm ra tấm gương của người niệm Phật. Người trong mọi ngành nghề của mình, dù ở thân phận nào cũng làm ra tấm gương ở ngành nghề, thân phận đó. Quan trọng là khắc chế được tập khí phiền não của chính mình.

Muốn kiểm tâm mình, Hòa Thượng nói chỉ cần vào siêu thị là biết khởi tâm của mình, xem mình có thích mua thứ nọ thứ kia không? Đây là cách quan sát các ý niệm thô, chứ để có thể quan sát những ý niệm vi tế thì khó hơn. Bao đời Tổ sư Đại đức đều

khuyên bảo chúng ta là phải “*thật làm*” không chỉ một ngày, một tháng, một năm, năm năm hay 10 năm mà là cả cuộc đời này cho đến khi chúng ta ra đi.

Tâm cảnh của chúng tôi bây giờ giống như Ngài Oánh Kha. Khi Phật nói dương thọ của Ngài Oánh Kha còn 10 năm nữa nhưng Ngài Oánh Kha nói rằng: “*Tập khi xấu ác như con đây mà 10 năm nữa thì không biết con tạo ra bao nhiêu tội nghiệp, con chỉ muốn đi về với Phật!*” Cái thấy của Ngài Oánh Kha thật sự cảnh tỉnh cho chúng ta. Xét về tội ác của chúng ta, nếu chúng ta không cẩn trọng thì càng sống trên cõi đời này, chúng ta càng tiếp tục tạo ra không biết bao nhiêu tội. Riêng việc mình làm mất đi hình tượng và chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền là đã mắc bao nhiêu tội nghiệp rồi.

Thời kỳ Mạt pháp này nếu chúng ta đã gặp được Phật pháp, làm ra được tấm gương của người học Phật, học Thánh Hiền thì chúng ta đã là “*đôi mắt của cõi trời và người.*” Trước đây thì có thể niệm Phật tự tại vắng sanh lưu xá lợi mới là tấm gương nhưng bây giờ tiêu chuẩn tấm gương chỉ đơn giản là như vậy. Nếu tìm được người tự tại vắng sanh lưu lại toàn thân xá lợi là việc rất hiếm.

Hòa Thượng nói: “***Tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc giáo học của Khổng Lão Phu Tử là trung hòa. Cho nên từng câu từng chữ trong Luận ngữ (sách của nhà Nho) đều tràn đầy trung hòa. Nếu chân thật làm đến trung hòa thì cá nhân mỗi người sẽ rất hạnh phúc. Đối với đoàn thể, nhất là người lãnh đạo đoàn thể, nếu có thể nắm được đạo trung hòa thì đoàn thể đó nhất định sẽ hưng vượng.***”

Nguyên lý nguyên tắc tu học của người Phật luôn đạt đến tận thiện tận mỹ nhưng vì sao Hòa Thượng luôn nhắc đến lời dạy của Đạo gia và Nho gia. Ý Ngài muốn nói Đạo gia, Nho gia là đạo thế gian pháp mà người ta còn đạt được như vậy thế thì chúng ta là người học Phật, học xuất thế gian pháp thì chúng ta phải nỗ lực cao hơn thế. Người học Phật ngày ngày tự thân quay về năm đức gồm “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Còn đối nhân xử thế tiếp vật thì áp dụng Lục Hòa Kính. So với trung hòa thì tiêu chí của người học Phật cao hơn.

Chúng ta không đạt được đúng như nguyên lý nguyên tắc tu hành của người học Phật vì chúng ta không “*thật làm*”. Cho nên Hòa Thượng thường nhắc đến lời dạy của Nho gia và Đạo gia là để cảnh tỉnh, nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta đang có một cửa báu mà không chịu “*thật làm*” đến nỗi ngay chuẩn mực thế gian cũng không đạt được thì làm sao có thể đạt được chuẩn mực của xuất thế gian. Đây là nỗi khổ tâm của Hòa Thượng. Ngài từng nhắc đến câu: “*Quân tử thấy lợi không màng, thấy khó thì dẫn thân vào*”. Vậy chúng ta hãy phản tỉnh xem bậc quân tử là mức thấp nhất thế gian mà người học Phật không làm nổi mức tiêu chí thấp nhất này thì chúng ta có hổ thẹn không?

Hòa Thượng sách tấn: “***Đọc Kinh sách thì phải nắm được tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc thì mới có thể chân thật có được lợi ích.***” Phần nhiều chúng ta phạm phải lỗi hiểu không đúng tổng nguyên lý, tổng nguyên tắc nên làm sai, không đạt được đến

kết quả, từ đó mất niềm tin. Khi làm có kết quả thì niềm tin mới vững chắc. Niềm tin vững rồi thì càng làm càng vững vàng.

Huynh đệ trong Hệ Thống chúng ta chân thật xả bỏ chính mình, hy sinh phụng hiến, càng làm càng có niềm vui, càng muốn làm nhiều hơn, hy sinh phụng hiến hơn nữa. Trong quá trình làm, năng lực của mỗi chúng ta được bổ sung một cách đầy đủ. Như việc xây dựng cơ sở vật chất cho các trường, các huynh đệ làm rất đẹp, chuyên nghiệp. Thông qua đó, mỗi huynh đệ không chỉ hoàn thiện được năng lực mà còn có thể gánh vác những công việc khó hơn trên diện tích cơ sở hạ tầng rộng hơn.

Chúng ta nên nhớ rằng chúng ta có được tín tâm vững chắc để chúng ta dám hy sinh phụng hiến, dám làm một cách chí công vô tư là do chúng ta biết chắc mọi việc mình làm không mất đi. Việc chúng ta xây dựng các cơ sở vật chất cho các trường không chỉ nâng cao năng lực làm việc cá nhân mà còn giúp chúng ta tự sinh ra phước báu mỗi ngày vì nơi đó sẽ che mát, bảo hộ và là nơi học tập cho các trẻ.

Bởi vậy có những người ngồi không mà mọi sự tốt đẹp vì việc làm trước đó của họ sinh ra phước báu. Hoặc có những người ngày ngày mọi chuyện đều chướng ngại, khó khăn vì họ đã từng làm những việc tổn phước trong quá khứ mà tác hại của nó vẫn đang kéo dài. Mấy mươi năm qua, chúng tôi bồn bả để lo việc lớn cho chúng sanh đến nỗi thời gian dành cho các con không có. Tuy nhiên, nếu chúng ta công hiến lo lắng giúp đỡ cho con cái người khác ngoan hiền, gia đình hạnh phúc thì kết quả là con cái và gia đình mình cũng sẽ ngoan hiền, hạnh phúc.

Hiện tại, các con và học trò đang tề tựu bên chúng tôi. Các con gái, con rể biết chúng tôi đau chân nên hằng ngày chườm thuốc và mát-xa chân cho chúng tôi. Chiều nào chúng tôi cũng dẫn con gái, con rể ra chùa lễ Phật. Dạy các con cách cắm cây hương ngay thẳng không vẹo vàng nghiêng lệch, thể hiện tâm cung kính, tránh việc sơ sài qua loa. Lễ Phật xong, chúng tôi dẫn các con đi ăn chay. Chúng biết Ba chúng giúp đỡ bao gia đình hạnh phúc, bao người con đều ngoan hiền thì chúng cũng sẽ ngoan hiền để xứng đáng với những việc làm của Ba chúng.

Mấy ngày nay, tâm hiếu của các con khiến trong tâm chúng tôi khởi lên niệm hoan hỉ nhưng ngay đó chúng tôi đổi niệm hoan hỉ thành niệm tri ân Hòa Thượng. Nhờ làm theo Hòa Thượng mà chúng tôi mới có được kết quả như ngày hôm nay và chúng tôi hứa với chính mình sẽ tiếp tục phải làm tốt hơn nữa để nhiều người chân thật có được niệm hoan hỉ như chính mình.

Cho nên mọi nơi mọi chốn, thân làm Cha Mẹ, Thầy Cô hay thậm chí là bạn bè đều phải làm ra được tấm gương cho trời và người chứ không phải là tấm gương bình thường vì mọi người xung quanh sẽ nhìn mình mà làm theo. Có người nói với chúng tôi rằng muốn tặng quà, tặng tiền cho học trò của chúng tôi rất khó dù rằng các học trò đều rất cực khổ. Sở dĩ như vậy là vì chúng tôi từng dạy rằng nhận ân huệ là bán đi sự tự do của

mình, nhận của ai đó chút tiền thì phải nhìn mặt người ta để cảm ơn, cúi đầu. Bản thân chúng tôi nói ra điều này nên chúng tôi cũng đã làm ra tấm gương, đã “*thật làm*” trong nhiều năm.

Cho nên Hòa Thượng nhắc rất nhiều lần là học Phật phải cố gắng sửa đổi, phải “*thật làm*” ra tấm gương của người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền cho chúng sanh như người xưa nói là “*như đôi mắt của trời người*”. Từng này từng ngày, chúng ta nghe những lời căn dặn hết sức thống thiết của Hòa Thượng. Ngài đã vãng sanh nhưng lời dạy của Ngài vẫn còn nơi đây. Nếu chúng ta lấy đó để thực hành thì những lời dạy ấy như vàng như ngọc còn nếu nghe mà để đó thì không lợi ích gì./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!